

[Forsvarsministeren.]

spillede på. Som eksempel herpå pegede det ærede medlem på, at man i 1937-loven ganske nøjagtigt havde fastsat det indkaldte mandskabs størrelse for hver våbenart i modsætning til nu, da der så at sige ingenting var af faste elementer i tilværelsen, men hvor efter det ærede medlems fremstilling det hele flød. Jeg tror, det ærede medlem må have overset § 2 i det foreliggende lovforslag om personellet, hvor det siges, at antallet af værnepligtige, der årlig indkaldes til forsvaret, fastsættes ved bevilling på finansloven. Det er rigsdagen, der hvert år, når den træffer beslutning om finanslovens indhold og form og finansielle omfang, bestemmer, hvor mange der skal indkaldes. Derfor er det ganske urigtigt, når det ærede medlem siger, at der ingen lovregel er i den henseende. Der er den grundlæggende regel, hvorefter det er rigsdagen, der på ethvert tidspunkt har fat i den lange ende af rebet i disse forhold.

Når det ærede medlem taler om det, der nu foreslås, i modsætning til 1937-loven, som hans eget parti havde medansvar for, da det dengang var deltager i regeringsmagten, vil jeg iøvrigt sige, at ifølge 1937-loven havde vi i 1940 en mobiliseringsstyrke på ikke mindre end 120 000 mand, og vi havde våben og udrustning til den, det vil altså sige en styrke af nøjagtig den samme størrelse, som vi vil få i 1952 efter den ordning, der foreslås i dag. Den eneste forskel, der overhovedet er, består i, at vi nu foruden mobiliseringsstyrken har et hjemmeværn. Mobiliseringsstyrken efter den ordning, det ærede medlem var med til at vedtage i 1937, og den, der foreslås nu, er bogstavelig talt den samme. Dengang var det naturligt og rimeligt, i dag er det derimod tåbeligt og urimeligt. Det er igen en af disse mærkelige vendinger, der sker i radikale hjerner, når de beskæftiger sig med militærpolitiske forhold. I det hele taget må jeg, som jeg også gjorde det i folketinget, beklage, at de radikale holder sig så beskedent tilbage. Da det ærede medlem fremsatte sine mange aktuelle og måske også mange udmærkede betragtninger, som jeg ikke er i stand til at vurdere værdien af, om flyvepladsforsvaret, om feltartilleriets eventuelle overflødighed, om manglerne ved luftværnsartilleriet, om faste befæstningsanlæg, om erstatning af befæst-

ningsanlæg med flyveenheder og al den slags ting, så sagde jeg til mig selv: når man dog på rent tekniske områder beskæftiger sig i den grad med det, der foreligger, hvorfor i alverden har man så ikke fra radikal side taget mod mit tilbud for et halvt år siden i forsvarskommissionen og sagt: nu skal vi vise de herrer, hvordan man skal lave et forsvar her i landet, vi skal vise dem i paragraffer, hvordan det skal ordnes med hensyn til udrustning af hær, flåde og luftværn under hensyn til de forpligtelser, som også vi mener vi har. Jeg beklager det, for vi andre kunne måske have lært noget af det. Men man har ikke villet tone rent flag fra radikal side. Man har fra radikal side i den tolvte time antydnet et og andet i folketinget. Der blev fremsat et og andet, i hvert fald teoretisk, men hvad de radikale til syvende og sidst vil rent forsvarsmæssigt udover at søge at mistænkeliggøre os andre og skabe mistillid til, hvad vi andre foreslår, er der ingen djævel, der kender det allerfjerneste til, og vi får det heller ikke at vide.

Der er snakket meget sort om militærpolitik her i landet fra radikal side i den sidste tid, og der er i folketinget nævnt forskellige muligheder med hensyn til værnenes størrelse. Vi har i departementet prøvet at beregne, hvad de forskellige ideer, udført i praksis, ville koste. Jeg skal rekapitulere, hvad der foregik i folketinget. Det ærede medlem, der var medlem af forsvarskommissionen, er formentlig enig med sit parti i folketinget om, at den landhær, man skal have her i Danmark, skal være på ca. 10 000 mand med tre årlige indkaldelser. Jeg går ud fra, at det ikke er folketingsgruppens standpunkt, men det samlede radikale partis standpunkt. Altså ca. 10 000 mand til hæren. Jeg har sagt i folketinget og vil sige det igen her i landstinget, at med de temmelig vidtgående opgaver, som de radikale vil pålægge den danske landhær, vil et sådant forsvar sikkert ikke kunne løse opgaverne. Det må være noget større, hvis det skal kunne løse de opgaver, som det radikale parti forudsætter at en dansk landhær skal kunne løse. Men enfin, en halv snes tusind mænd, det betyder ca. 120 mill. kr. pr. år, uden at det så iøvrigt giver nogen videre beredskabsstyrke fra den ene dag til den anden.

Det ærede medlem har været med til i forsvarskommissionens betænkning at sige,